

En dimmig och magisk augustimorgon på

Jungfruholmarna

Vi kojade tidigt på torsdagkvällen och jag vaknade klockan sju nästföljande morgon (utan väckarklocka och jobbstress) till en härligt lyxig fredagssemesterdag. Maken sov fortfarande sött i sin koj, endast hunden var vaken. Klädde på mig och smög iland med vovven i släptåg. Båten låg förtöjd vid bryggan nedanför klubbhuset och vi började vår morgonpromenad över lilla bron. Vi tog vänster för att gå runt ön. Det kändes som att gå på en liten stjärna mitt i universum. Det fanns bara ön; resten var bara mjölkvitt runt omkring. Jag kunde höra det vaknande Stockholms fredagsljud svagt på avstånd. Vi kom fram till soffan vid vattnet strax före bastun. Satte mig på den litet nattvåta och kalla soffan en stund. Och plötsligt började land att framträda svagt, svagt på andra sidan vattnet. Det var som att få vara med om stadens pånyttfödelse. Långsamt, långsamt kom ljuset krypande genom luften över vattnet och dimslöjorna löstes upp mer och mer. En timme senare var himlen nästan helt blå och luften varm och skön. Ännu en härlig sensommardag på Jungfruholmarna väntade.

GN

